

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Sang-Værk til den Danske Kirke

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Sang-Værk til den Danske Kirke", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 56. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839_621-txt-shoot-idm3366/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

End det, som blev fordævet,
Dø Jesus har forhvervet,
En Himmel uden Fare,
O, gib vi der him vare!

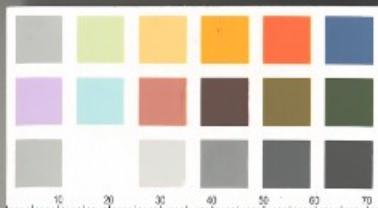
No. 10. *)

Ordet sig hvilede,
Englene smilte,
Stjernene hørte,
Hvilen ei kryder
Arbejd, som synder
Den yi har lært!

Store Guds Under!
Mennesket blunder,
Skaberens bød:
Tril nu, Guldsterning!
Kærligheds Glæning
Hvilen gior sed!

Skabningen hvilede,
Dremmende smilte
Jorddrotten prud,
Baagned at stue
Bart over Tue
Eva, sin Brub.

*) Først trykt i *Theologisk Mætt.* B. 13, 1828.

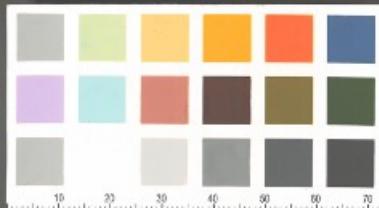
A d a m han sagde:
Navn jeg tilloge
Fugle og Dyr,
Kunde dog Mage
Aldrig opdage
Til mig i Dyb;

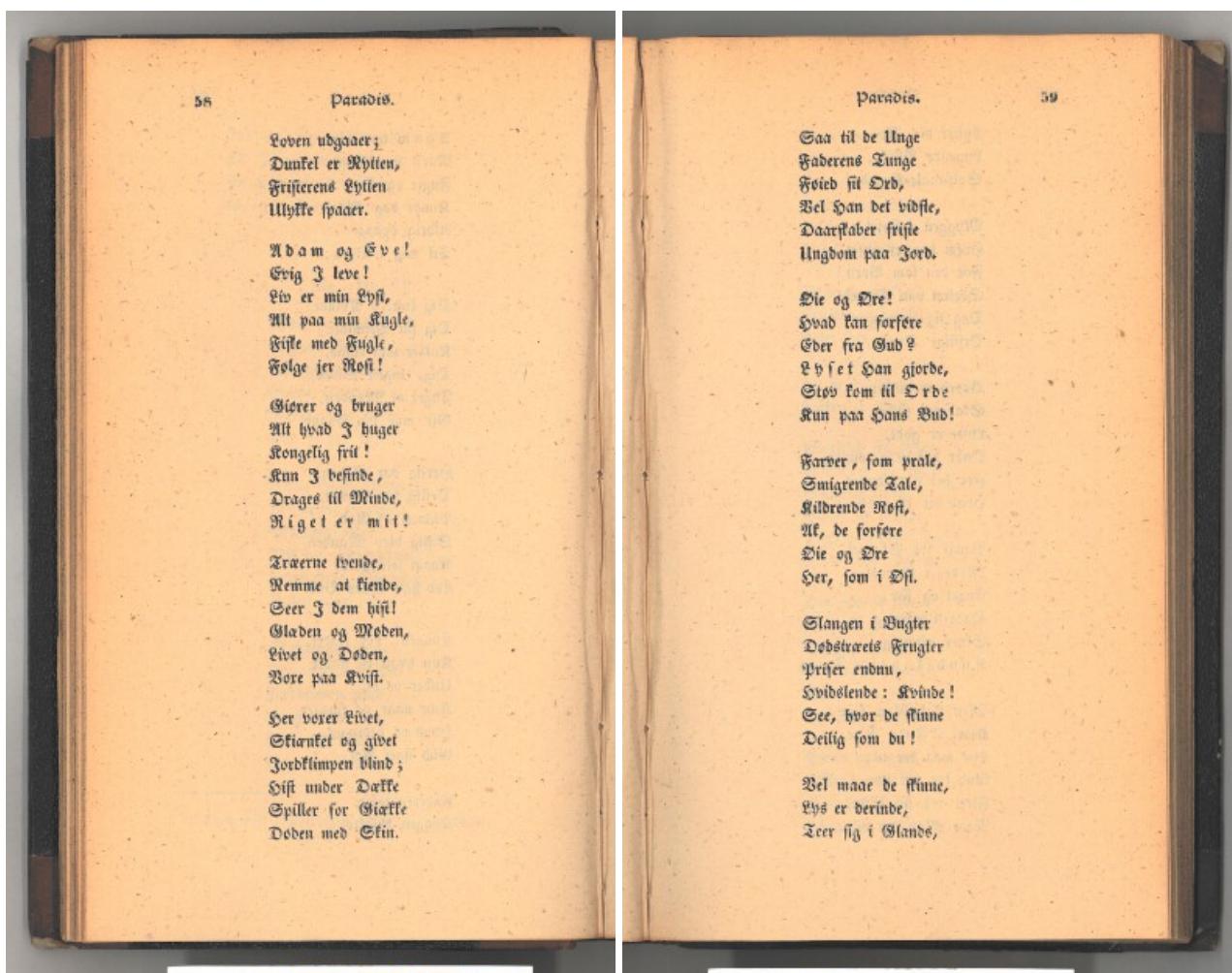
Dig lun, o Vinde!
Dig fin Veninde
Kalder min Land,
Dig, ingen Anden,
Taget af Manden,
Giv mig din Haand!

Herlig var Gaven,
Deiligt var Haven,
Planlet af Gud,
Salig blev Manden,
Adam selvanden,
God han Guds Bud.

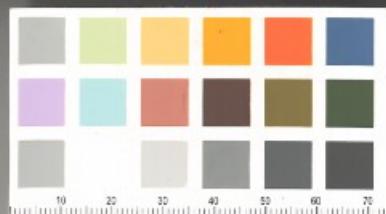
Kongen, vor Fader,
Kun hvad os findes
Under os ei,
Kun nær os smager
Hvad os bedrager,
Gud figer Rei.

Faderen tøler,
Kongen besaler,

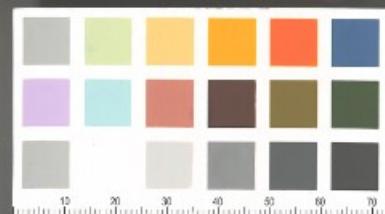

Lysler dig ikke
Lynende Blæse,
Solstraale-skande!
Myggen i Hjel !
Hjem har ei gyset
For den som Born !
Soelret paa Birger
Dug sig opsvinger
Driflige Dru.
Borhals vinder,
Slaberens under,
Hjel er godt,
Ondt dog maa rønnes,
For det paastionnes
Hvad der er godt.
Vange for Starnet,
Modes i Barnet
Engel og Far,
Daaren usyndig
Skyer usyndig
Kundskabens Træ;
Men skal Man lige
Klar i Guds Rige,
Lys maa der til;
Gud tor vel lide
Fleer ved sin Side,
Naar Man lun vil.

Hvide og rode
Frugterne globe,
Frugten forgaer,
Talen paa Skuer
Frisker og huer,
Tvisten opfaer.
Fristeren gæller,
Frugten ei væller,
Feier him til :
Selv du dig raade !
Liv er en Gaade,
Hylken et Spil.
Morslab jeg søger,
Stundom jeg frøger,
Sorgelig stemt,
Pleier at blande
Tant med det Sande,
Alvor med Skient ;
Det var jo ilde,
Om du for silde
Slusset dig fandt,
Vor ei at finde !
Noies med Undel
Büssdom er Tant !
Pitrel og æggel,
Follet og gættel,
Moderen saldt,
Haand sig udstralde,

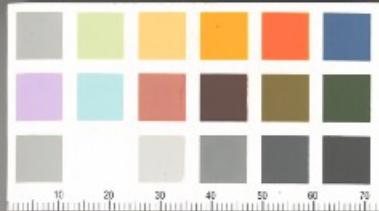
Frugten hun smagde,
Livet det gjaldt.

Daaret, tilskyndet,
Gva har synder,
Adam det seer,
Godt er nu Smerte,
Hoved og Hjerte
Stemme ei meer.

Gva maa græde,
Skal dog med Glæde
Slue sin Sab,
Sonnen hin frakle
Træde paa Roske
Slangen ured.

Adam! bedaaret,
Sivret du kaarede,
Sveed nu for Korn!
Med dig om Foden
Kæmpe till Doden
Lidsel og Torn!

Her vorer Fivel,
Dig var det givet,
Evig dog mit;
Ud nu af Haven!
Slæb dig til Graven
Med hvad er dit!

Huult lyder Gulvet:
Haven er lukket,
Hjelbtopen Sne,
Asgrunden vinter,
Flammende blinker
Bevredens Lee.

Skyer dog blaane,
Soel dog og Maane
Med dem udgaae!
Engle dog kribste,
Modet opfriste,
Salighed spaae!

No. 11.

Gud planted en Have fra Øst til Vest,
Til Jordklumper-Hollet herneden,
Der Roserne duftebede først og bedst,
Med alle Smaablomster i Eben.
Al! hvorlange var Adam i Paradis!

Den Have sig strakte fra Hav til Hav,
Hvor Jordnøg og Baar haver hjemme,
Og Gloerne fire den Kvegning gav
Med Undighed ei at forglemme.
Al! hvorlange

En Kæde af Bjerge paa hvet en Peed
Vel tjende for Mure og Volde;

